

Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 5

3/2013

Belianské Tatry - Ždiar - Ždiarská Vidla

Slnečne údolie, alebo tramping z iného kúta Malých Karpát.

XVI. Pokračovanie

Tramprská osada Biely tesák – Trnava

Na jeseň v roku 1968 vznikla z tábornického klubu „Záruby“ v

Trnave tramprská osada Biely tesák. Názov si dali podľa mena psa z rovnomenného románu

Jacka Londona. Vlajku osady tvorí biela hlava psa na koži, na domovenke v zelenom podklade. Za šerifa osady bol zvolený kamarát

Apač. Okrem šerifa mala osada 14 členov:

Zlatovlasá Mau, Šogor, Kačo, Muki, Piggy, Paplón, Bublina, Mačeta, Čendo, Žinec, Palošík, Ringo, Myší Ocásek a Kobra.

Tak sa stalo, že osada mala 15 zakladajúcich členov. Títo

osadníci si našli a zvolili za svoj flek Bulov pasienok pri

Katarínke v Malých Karpatoch, kde na prvý jarný deň 21.3.1969 pri

zapálení osadného ohňa zložili prísahu a vyhlásili tento deň za založenie osady (osada ako je spomenuté vznikla však o rok skoršie).

Pri osvojovaní si pravidiel života v prírode im pomáhali starší trampí a niektorí členovia osady, ktorí nadobudli vedomosti v letných a zimných tábornických školách, ktoré organizovala vtedajšia Slovenská únia táborníkov.

Do osady prišli ešte noví kamaráti Drobček, Jakub a Rasťo.

V rokoch 1969 - 1971 spolu s kamarátmi s trnavských a bratislavských osád chodievali na bývalú horáreň Holint. Táto chalupa ale v roku 1971 bola zbúraná.

*Kamaráti z tramprskej osady Biely tesák,
Vpredu sprava: Bublina, Muki, Paplón.
Vzadu sprava: Burell, Mačeta, Donald*

V roku 1969 osada Biely Tesák dostala do užívania od vtedajšieho MsNV v Trnave, v starej časti mesta na Halenárskej ulici dve miestnosti so zvláštnym vchodom. Kamaráti z osady sa s veľkou radosťou dali do opráv týchto značne zdevastovaných priestorov. Onedlho sa mohli pochváliť perfektnou klubovňou. Na stenách klubovne mali svoje „trofeje“, placky - camrátko a iné upomienkové predmety, ktoré im boli odmenou za účasť a umiestnenie v súťažiach na potlachochoch. V klubovni vybudovali krb, v ktorom počas osadných slezín a posedení s kamarátmi horel oheň. Klubovňa slúžila na rôzne stretnutia kamarátov, nielen trnavských tramprských osád, ale aj kamarátov z okolia Trnavy, Bratislavy, Topoľčian, a iných

našich miest. Pri týchto kamarátskych stretnutiach nechýbala dobrá nálada, hudba a pivo.

Neskôr keď sa počet kamarátov v osade zmenšil z dôvodu odchodu na vojenčinu sa stav znížil a niektorí ženáci, postupne prepožičiavali klubovňu tramskej osade Icarilla a v roku 1977 im ju dali do trvalého užívania. Dnes už však klubovňa neexistuje, priestory boli vrátené pôvodnému majiteľovi.

V roku 1971 keď bola zbúraná aj horáreň Holint, osadníci sa presunuli nižšie smerom k Sološnici na opustenú horáreň Žlábek, ktorú si v rámci spolupráce s Lesnou správou opravili.

Túžili však mať svoj vlastný zrub a po krátkom čase sa rozhodli že tento si postavia na svojom fleku na Bulovom pasienku. So stavbou začali v roku 1973. Tesne pred dokončením im ju však miestny družstevníci zrovnali zo zemou. Na jeho mieste zostali len stopy pásov po buldozéry.

15. septembra v roku 1973 osada usporiadala na svoj Bulovom pasienku na Katarínke I. výročný potlach. Zišlo sa tu vtedy okolo 220 kamarátov z celého vtedajšieho Československa. Spomenieme hlavne tých, s ktorými mala osada užší kontakt. Z Trnavy vtedy prišli tramské osady Pardali, Tábor štvaných, Bieli supi, Čuvači, Icarilla, Túlaví psi, samotári Otlak, Fat a Stino - Gusto.

Z Bratislavy to boli kamaráti Sléпка z tramskej osady Čierny jastrab, Miky z tramskej osady Biely rys, Foro z tramskej osady Kolorádo, Starý Vlk z tramskej osady Bojoví vlci, kamaráti z tramských osád Šedý grizzly, Malí bobri, Game farm, Tri pramene, Túlavý orol, samotári Tehura, Ruksak, Biela Veverica.

Z Piešťan - Nižnej to boli osady Čierna puma, Netopier a Kondor, z Nitry prišla tramská osada Hladujúci zubri, z Martina osada New gate, z Brezovej pod Bradlom tramská osada Falko a ďalšie z rôznych miest Slovenska.

V nasledujúcich rokoch sa situácia v trampingu značne zhoršila zo strany štátnej moci, keď sa trampom vypaľovali zruby, ničili totemy, konfiškovali kroniky, osadné vlajky a kontrolovali všetky ich akcie. Táto zlá doba priniesla rozpad mnohých osád.

Osadníci z tramskej osady Biely Tesák chodievali či už z politických, alebo osobných dôvodov do prírody individuálne, alebo len v malých skupinkách. Z osady odišli viacerí jej členovia, no väčšina z nich sa každoročne stretala pri zapáľovaní jarného výročného ohňa. Osada však opätovne obnovila svoju činnosť v roku 1989, kedy sa väčšinou uzniesli, že i napriek tomu, že každý už má na krku štyridsiatku a predsa len do prírody neprestali chodiť, bolo by veľkou škodou nepokračovať v tradíciách svojej osady.

A tak sa stalo, že pri príležitosti 25. výročia založenia osady zapálili II. Výročný oheň, ktorý bol zapálený na ich obľúbenom osadnom fleku - Bulovom pasienku - Katarínke 2. júla 1994. Na potlach sa zišlo asi 350 kamarátov zo Slovenska, Moravy a Čiech, už spomínaných osád zo sedemdesiatych rokov. Mnohí kamaráti sa tu stretli viac ako po dvadsiatych rokoch a tak bolo na čo spomínať. Boli tu aj novovzniknuté tramské osady. Jedna z nich bola však v tento deň najmladšia, bola to tramská osada Dahkotah z Trnavy, ktorú osadníci z Bieleho Tesáka v tento deň na potlachu vyhlásili. Potlach sa vydaril, veľa sa hralo a rozprávalo. Tramská osada Biely Tesák

vedie o svojej činnosti asi dvesto stranovú osadnú kroniku, ktorej súčasťou sú aj zápisy, fotografie, pozvánky k táborovým ohňom a potlachom a Novoročné P.F. z celého tridsaťročného obdobia, do sedemdesiatych rokov a ďalej. Po roku 1994 nastali v ich osade zmeny, príchodom, ale aj odchodom nových, ale aj zakladajúcich členov osady. V súčasnosti má osada Biely tesák šesť členov. Za šerifa osady bol zvolený kamarát Paplon, a členmi sú: Muki, Bublina, Mačeta, Burell a Donald.

V novembri v roku 1996 osadníci spolu s Lesnou správou Dechtice, s ktorou už roky veľmi dobre vychádzajú, urobili dohodu o prenájme opustenej a zdemolovanej chatrče. Táto slúžila niekedy pre lesných robotníkov a nachádza sa neďaleko ich fleku. Postupne ju opravujú, robia im však veľké problémy miestni poľovníci a tak dúfajú, že sa nevrátia späť likvidačné roky. V roku 1999 osadníci Bieleho Tesáka pripravili pre svojich kamarátov III. Výročný potlach svojej osady, ktorý sa konal pri príležitosti tridsiateho výročia založenia osady. Potlach poriadali spolu s tramskou osadou Dahkotah pri príležitosti piateho výročia založenia ich osady.

Osada svojím doterajším pôsobením od roku 2004 má a stále udržiava kontakty s vyššie uvedenými tramskými osadami a dokonca obnovili staronové kontakty s osadami, ktoré rokmi ostali v ústraní či padli do zabudnutia z Bratislavy a z Ivanky: Jicarilla, Nočná hviezda, Bonanza, Joker, Zlatá Kaledónia, Zelená sedma, Čierna ruža, Starec z tramskej osady Mobi Dick, Casidy z tramskej osady Manila, s tramskou osadou Bojoví vlaci s Brčkom z tramskej osady Zálesák a samotármi Ivan, Tehura, Ruksak, Vlk a Lexo, tiež Prvé ohne, Zlatý had, Ontáριο, Starý havran, Dvaja večný tuláci, Ametist Košice z Medzilaboriec: Volci z Handlovej, Dvorana slávy, Bobor. Tulák, Dakota a samotár Kykač, Prievidze: Rowers, Meskaléro, Ontáριο , a samotár Čvachtla z Martina: Mayflower, Dawson, Orol, Ponny riders, Biely potok, Falkon Brezová pod Bradlom, Rowers Havířov, Tři břízy Opava, zdivočelé báby Záhorovice, Almíry Žilina, Cariboo Hořice, samotár Šutrák Johnny z Ostravy: Černá lilie, samotári Túlavý spevák, Čertík a Sten z Ladnej - Břeclav: Askalona - kamarát Luňák Trnava:, Gepard, Stratená stopa, Topsona, Lovci Severu, Topers, Biely Bizón, Tramské oázy do 03:00, Bufalo, samotári Rumo, Monty, Otlak, Lupto, Stino, Cvrček.

Chata a totem tramskej osady Biela Tesák

Súčasný stav

Po 30. výročnom ohni v roku 1999 sa osadníci s plným nasadením vrhli do prestavby budy. Zateplili a obložili sme interiér vrátane podkrovia, urobili prične a posteľe pre 6 osôb a v podkroví spaciú plochu asi pre 10 osôb. Vymenili strešné laty vrátane zánovnej škridle a po celej dĺžke budy pristavili zakrytú verandu. Nad kôľňou ešte vybudovali miesto pre núdzové prespanie viacerých návštevníkov. Starý šporák

nahradili novými krbovými kachľami, na ktorých sa dá variť. V neposlednom rade do bývalej škôlky dosadili okolo 400 listnatých a 30 ihličnatých stromov, ktoré nám poskytla dechtická lesná správa. Dnes majú tieto stromy výšku 3-4 metre.

Nastali zmeny aj v zostave osady. Po roku 2002 odišli z osady kamaráti Donald a Burel z dôvodu pasivity a iných záujmov. V súčasnej dobe funguje osada v zložení: Paplon, Muki, Mačeta a Bublina. Pravidelne sa zúčastňujeme česko-slovenských - potlachov, trojkráľových pochodov na Košarisko.

Obnovili účasť na trampskej tvorivosti pod Javorinou. Od roku 2006 vyrobili tri totemy a jeden pietny stĺp. Dva totemy stoja na Sokolských chatách, jeden u nás na Katarínke.

Pietny stĺp pre trnavských trampov osadili na potlachovej lúke na Rozbehoch.

V roku 2011 zaviala vlajka osady Biely Tesák aj na 8. celosvetovom potlachu na Busch River v Kanade, ktorého sa zúčastnil kamarát Bublina.

Na záver treba dodať, že osadníci sú už všetci na dôchodku a začalo sa rúbať aj v ich lese. 2.mája 2012 zomrel zakladajúci člen našej osady Milan Kolarovič –Kobra.

Informácie o osade Biely Tesák poskytol kamarát Peter Kračovič – Bublina.

Spracoval Lewis 2013

JICARILLA-1963-2008

Veľká rieka

Vlastnosť vracat' sa stále dozadu v spomienkach, do mladších dôb je len potvrdením záujmu práve o túto oblasť života, aj keď sa jej často hovorí mladosť – pochabosť. Ale práve tam a vtedy sa vlastne tvorili mladučké osady a vznikali tiež nové mená tzv. prezývky, ako aj rôzne slangové výrazy, skomoleninou rôznych jazykov či nárečí. Najmä z nemčiny, maďarčiny, češtiny, záhoračtiny a tvrdej trnavčiny. Proste „uličná reč“ nie veľmi lahodiaca učiteľom slovenčiny, ale tiež aj niektorým rodičom. Tak sa podľa rodokapsových hrdinov a inej dobrodružnej literatúry zmenil náš Janko na Džona – Džony, Žán – Žanty, Hans- Hanzi, Jožko – Džou – Joe, Tono – Tony – Anty, Ivan – Ičo, Štefan – Pišta – Piťo – Stív, Stano – Sten – Stenly, Fero –Frenk – Frenky, Peter – Pedro- Pól, Paľo – Pali – Pablo, Karol – Čárly, Vojto – Béla – Belo, Juro. Džordži- Džordžo, Atila – Aty a ďalej Dežo, Džek, Kid, Pat, Džim atď. Aj ženské Marienky boli zrazu Meri, - Mary – Majky, Anny – Enn – Anita, Vera, Džoa, Mony,

IX. Pokračovanie

Sjuzy, Evita atď. Niekomu sadli zozadu čítané mená, ba dokonca aj priezviská napr. Šorab, Fezaj. Sú aj mená z vlastných priezvisk, ktoré majiteľom prischli, napr. Horák, Blažko, Skalický, Olšínský, Záhor, Živický. Mená sa menili aj dobou za pochodu podľa zamestnania, nejakej udalosti, alebo lumpárne, takže niekto si ich vyslúžil aj dve – tri ba i viac. Napr. Kuchár, kaprál, Kapitán, Generál, Dlhý, Predĺžený, Tlstoš, Tuky, Pytlák, Škuli, Nosatý, Hák, Skoba, Kramla a stovky podivuhodných až nevysvetliteľných mien mimo kalendára.

Podobne je to aj s ďalším fenoménom. Dnešné tetovačky sú skoro „normálne“, ale vtedy, za onoho času, to tak samozrejmé nebolo. Domáce „világoše“ boli pravidelné i za menšie kresbičky po rukách obyčajným perom, „tintovou tužkou“ a pod. Tie lebky, hnáty, srdiečka, nože a pod. kraviny, sa dali aspoň umyť, alebo vydrhnúť solvinou. Ale čo potom, keď starší hrdinovia, podučení námorníkmi a basistami už dokázali „odborne“ zničiť kožu nielen vlastnú, ale i cudziu – dobrovoľnú. Tak sa tieto amatérske výtvary akademikov vynímajú podaktorým junákom, dnes už bradatým, belohlavým dedkom, na obdiv novodobému umeniu – farebnému. Nepomohlo množstvo „prekérovačiek“, ani „bezbolestných“ vypalovačiek, takže tie palmy, ďaleké ostrovy, horstvá, slnká, srdcia, panny, moria, rieky a nespočet zvieratiek už musia len v zdraví dožiť.

Mnohé mladučké osady vôbec nevedeli ako sa majú volať, a tak buď zostali bezmenné, alebo si prisvojili nejaké názvy osád už starších, čo sa neskončilo dobre pri stretnutí s pravou osadou. Časom sa zvykli niektoré osady premenúvať, alebo zlučovať a tak ostali podnes. Názvy osád inklinujú aj k americkým miestam (California, Hawai) a indiánskym názvom kmeňov (Dakota, Utah, Apači), ako aj k zlatokopeckým objavistiam zlata (Zlatá Caledónia, Jukon, Klondajk), ale výstižné sú aj naše názvy (Kormorán, Orly, Jastraby, Vlaci, Medvedi, Dunajáci...)

Podobne vznikla aj osada Jicarilla, čo je názov kmeňa dodnes žijúceho v Novom Mexiku a patrí do širokej národnosti Apačov. Osadu sme založili siedmi „slobodní“, teda onoho času na voľnej nohe.

Neskôr, behom krátkeho času, sme prijali k sebe viacero mladších (i starších) členov z pridružených okolitých osád (Iowa, Tiperary, Ml. Ascalona, Kormorán).

Všetci sme sa dobre poznali najmä z rajónu (Nivy, Trenčianská, Miletička). Takže nebol žiadny problém. Na „Dunaj“ sa spočiatku, ako decká, chodilo len na snežienky, fialky, konvalinky a pod. a nielen chlapi. Neskôr aj na blic zo školy, aby sme tú prírodu lepšie poznali, keďže nie všetky soboty, nedele a sviatky sme mali k dispozícii. Nejaké plány s nami mali totižto aj rodičia. Najmä obaračkové sezóny na Kolibe (čerešne – slivky), v Petržalke (marhule – broskyne), v Koldorfe (ríbezle), Slovanské slávnosti na Devíne, púte do Mariathálu a iné (povinné) rodinné oslavy. *Tóty Lovec*

40. výročný oheň T.O. Biely potok a 15-tý. T.O. Hernako

Časť trampov z Trnavy sa v dňoch 5.-7.7.2013 na pozvanie kamarátov zúčastnila potlachu k 40. výročiu založenia T. O. Biely potok a 15. výročiu založenia T. O. Hernako".

V piatok dopoludnia sa Trnavčania na skok zastavili u Džinola na jeho chate v ústi Jasenskej doliny vo Veľkej Fatre, odtiaľ sa vybrali na flek potočiarov v podhorí Malej Fatry v Turčianskej kotline - Košany nad Turcom.

Po povinnej zastávke v Trebostovskom šenku, ktorý bol v tom čase už okupovaný kamarátmi z Handlovska na čele s Bloodym z TO. Dvorana slávy sa premiestnili na flek. Prístupovú poľnú cestu naň na prekvapenie neľmoval ako tradične lán kukurice, ale šlo sa cez strnisko, čo pripomínalo vandrovanie u nás na dolniakoch. Lady so Zlozorom k nám na dolnú zem asi preto tak radi chodia. Na fleku už trnavsko reprezentovali Mao a Smradko z TO. Oranžový expres. Piatkový podvečer i večer bol vo forme voľná zábava, dokonalo pohodové, teplo a smäd sa vďaka poriadateľom darilo zaháňať zlatistým mokom zn. Bernard, popritom sa ostošesť muzicírovalo, takže sme neboli pri Turci ale v siedmom nebi. Vzájomne sa vítali kamaráti z Martina, Prievidze, či Handlovej, potulovali sa tu aj Medvedi z Banskej Bystrice, či baťováci z Partizánskeho. Tiež sa vyskytli aj moraváci - z nich sa nám navyše podarilo zoznámiť sa s časťou pochádzajúcou zo Zlínska - TO. Havranovití a ešte aj od inakial. Po trnavskom prípojednom v podobe dvoch demižónikoch červeného sa v ten večer a po príchode Číža z TO. Oranžový expres s mokom z Chorvátska v sobotu napoludnie len tak zaprášilo.

K sobotňajšiemu dopoludniu z našej strany patrilo už tradične poznávanie okolia, pridali sa aj niektorí ostatní účastníci. Zatiaľ čo moraváci vedení cez strnisko Hugom to zobrali vážne a išli pozrieť Šútovský vodopád, ďalší už mi trnaváci verní tradíciám, ako to o nás zlé jazyky hovoria, sme ako neraz vždy poznávanie pri ktorom nás sprevádzala aj časť kamarátov z Handlovej na čele s Kajom z TO. Ontario, začali, ale bohužiaľ i skončili v jednom z miestnych pohostinstiev v regióne. Tento raz to nebol šenk v Trebostove, ktorý bol v tú dobu ako na potvoru zatvorený, ale zachránili to oproti položené miestne "potravinky". Poznávania sa tiež zúčastnili a k nám sa pridali i baťováci - kamaráti z Partizánskeho. Keďže sa medzi nimi náhodou nachádzali i prievidský Drobek s gitarou a Maják zrazu zostalo pod stromami pred potravinami veľmi družno, až veselo. Tu, na mieste činu sa točením rúnd vynímal a s humorom exceloval náš trnavský Laco - Smradko.

V pohode sme však všetci stihli príchod nášho trnavského-austráľčana Matesa, ktorý v mene kamarátov žijúcich v Austrálii priniesol so sebou posolstvo blížiaceho sa svetového potlachu (Austrália, marec 2014) a Pištu z TO. Icarilla. Stihli sme výborný guláš a kapustnicu aj následné podvečerné ničnerobenie s „Bernardom“ v tieni stromov a saloonu.

Najsuggestívnejším momentom a silným zážitkom určite nie iba pre nás, ale pre všetkých kamarátov bol ceremoniál spojený so zapálením pagody v réžii šerifky T. O. Biely potok, kamarátky Lady. Najprv kamarát Matys kresadlom zapálil Čistý oheň pred stožiarom s vlajkami oboch poriadajúcich osád a na ňom v dvojkříži visiach 34. vlajok zúčastnených osád a trampských samotárov. Od neho kamaráti Kutáč zo Štvancov, Tot z TO. Havranovití, Joe z Čiernych netopierov, Hugo z TO. Chříby horiacimi fakľami preniesli Ohňové posolstvo k štyrom ohňom pred každou zo strán pagody v Kruhu čistoty. Následne šerifky poriadajúcich osád Lady a Dadka z TO. Hernako posolstvo Pravdy, Krásy, Sily a Lásky prostredníctvom dvoch, od týchto ohňov zapálených fakieľ, spojili zapálením pagody lúčom svetla posvätného ohňa. Ten

sa rozhorieval v doprovode tónov a slov Vlajky a zároveň na stožiar stúpala vlajka martinských trampov.

Ceremoniál slávnostných okamihov, do ktorého boli výrazne zapojené kamarátky šerifky poriadajúcich osád, šarmom týchto tramských dám pre všetkých z nás nepochybne znamenal umocnenie svojho neopakovateľného čara, otázka znie: Čo je krajšie ako pomínuteľná krása okamihu?, odpoveď: predsa trvalá krása našich trampiek! Funkcie sobotňajšieho večera ohnivca sa ujal na vyzvanie Lady kamarát Mate z TO. Mescalero. Súťažné vystúpenia muzikantov, medzi ktorými zazneli i piesne v podaní našich Hardyho a Matesa upútali pozornosť takmer všetkých. Následne, po dvoch hodinách, pri rozbiehaní sa voľnej zábavy hral prvé husle Kačák z TO. Južný kríž (nemal však husle, ale gitaru) s klasikou, ktorou dal možnosť nazrieť do tramskej tvorby z obdobia vzniku tramskej piesne z počiatkov trampovania a zaspievať si spoločne mnohé tramské „evrgríny“. Jeho muzicírovanie dopĺňali kamaráti z TO. Havranovití, a tiež časť členov hudobného zoskupenia B.P.T. prezentovaním svojej vlastnej tvorby zo súčasnosti. Hralo sa tak rôzne, ako býva zvykom, do skorých ranných hodín.

Dopoludnie v nedeľu, ako vždy pri obdobných stretnutiach kamarátov, patrilo lúčeniu sa so šerifikami a zalamovaniu palcov s kamarátmi.

Ahoj Kútáč
(Redakčne krátené)

Prvý výročný potlach tramskej samotárky Jasienky.

Keď sa mi kamarátka Jasienka zverila so svojim plánom urobiť svoj prvý výročný oheň, bol som nadšený a nebol som sám. Málokedy sa totiž vidí, aby samotár zorganizoval potlach a čo ešte žena – samotárka!

A tak sa to začalo. Jasienka sa do toho zakusla tak silno a s takým elánom, že sa nedalo odmietnuť akúkoľvek pomoc a nemožné veci sa pod rukami menili na veci možné.

Flek, ktorý si Jasienka vybrala bol nepriechodný, nepreplazitelný, nepreplávateľný, nepreletiteľný. Na brigáde, týždeň pred potlachom sa nás zišlo trinásť, plus Jasienka. Vraj nešťastné číslo! To ťažko, veď práca nám išla naozaj od ruky a zajesť, vypiť bolo tiež čo a bolo veselo. V nedeľu sme sa prebudili na pravom tramskom fleku.

O týždeň na to, zalamujem palce kamarátom a teším sa pri pohľade na Jasienku. Je šťastná, pretože sa jej práve plní sen. V piatok prišlo veľa kamarátov, Jasienka nás prekvapila podávaním omastených chlebov s cibuľkou. Zábava bola skvelá a v kamarátskom duchu, pri gitarách, pri ohníku sme posedeli do skorých ranných hodín.

Čo môže byť krajšie, ako prebudiť sa do smiechu kamarátov, či spevu gitar. V sobotu dopoludnia sa podávala výborná držková. Odpoľudnia nás Jasienka privítala a zahájila hry. Boli zábavné. Súťaže chtivý kamaráti sa hrali niekoľko hodín aj napriek úmorným horúčavám.

Pri západe slnka Jasienka zapálila svoj prvý oheň- Oheň Kamarátstva. V minúte ticha kamaráti na večnom vandri dostali trošku tabaku a pálenky. Jasienka povedala pár

pekných viet a odovzdala ceny výhercom súťaží i tým, ktorí jej pomohli fyzicky, či morálne. Prišiel na rad výborný guláš, pivo a rozprúdila sa zábava ako sa patrí.

V nedeľu boli na raňajky utopenci a úsmevy kamarátov. Parádna kombinácia, to vám poviem.

Nedeľa - čas lúčenia a hodnotenia víkend. Ja som si odniesol radosť v srdci. A presvedčenie, že náš trampský svet nezanikne ak bude mať takýchto pokračovateľov, takúto krv. Bola to akcia na vysokej úrovni, taká, aká má byť.

Zalomili sme si palce, so smútkom, že už je potom. A keď som sa Jesienky spýtal, prečo sa to už skončilo,

odpovedala – „ Preto, aby sa zas mohlo niečo pekné začať.“

Čo dodať? Iba prajem Jesienke suchý chodník, modré nebo, topánky, ktoré netlačia a kamaráta, ktorý nezradí. Teším sa na ďalší ročník - Jesienka vie. *Ahoj*

Na potlachu sa zúčastnili osady: TO. Čierny Orol, Spln, Modrá Hviezda, Klondike. Durango, Cariboo, Orol, Tri Kríže, Netopír, Šedí Vlci, Lodenica Gidra, Kamaráti Admirálskej Kotvy, TS. Dakota a Henry Nykotýn a ďalší kamaráti a kamarátky.

Dochťor TO. Čierny orol Solčany (redakčne upravené)

15. výročný oheň T.O. ŠELMY

Opäť sme zavítali pod čachtický hrad. Konal sa tu slávnostný oheň pri príležitosti založenia T.O. Šelmy Čachtice. Na pokosenej lúke pod hradom, kde niekedy stál zrub T.O. Šelmy, ktorý ľahol pred pár rokmi popolom nás privítala šerifka Dáša, ktorá práve pripravovala pre účastníkov kapustnicu. Stretli sa tu s kamarátmi z Bratislavy, Záhoria, Ivanky, z Nitry, Trnavy. Hoci z pôvodných 6 členov, ktorí zakladali osadu zostali iba dve, šerifka Dáša a jej dcéra Danko. Podarilo sa im za pomoci kamarátov zorganizovať malý- komorný slávnostný oheň, ktorý sa niesol v tradičnom duchu tramských tradícií. Počasie bolo ideálne slnečné a tak niektorí to počas soboty využili a navštívili čachtický hrad, ktorý je práve v rekonštrukcii. V popoludňajších hodinách prebehla súťaž v hode kladou. Po súťažiach sa podávala kapustnica, pivečko a iné špecie. Večer

po slávnostnom zahájení urobila šerifka Dáša vyhodnotenie súťaže a rozdali upomienkové camrátko. Nasledovala voľná zábava o ktorú sa postarali Lienka, Dia, Sancho a ďalší kamaráti. Slávnostného ohňa sa zúčastnilo asi 40 kamarátov

Ahoj Bublina. Redakčne upravené

Letný slnovrat na Katarínke.

Zo Smrkom sme sa vypravili na Katarinku v sobotu odpoľudnia. Na Katarinke som nebol viac ako dvadsať rokov. Zvolili sme si cestu okolo zrúcaniny kláštora sv. Kataríny. Na naše prekvapenie v tábore dobrovoľníkov, ktorí sa tu každoročne počas prázdnin organizuje na záchranu Katarínky bolo už rušno. Smrko si tu našiel aj

mládenca z rodiny, ktorý sa tiež zúčastnil tejto veľkolepej akcie v tomto tábore. Po krátkej zástavke sme pokračovali lúkou smerom k fleku kamarátov z Bieleho Tesáka, keď sa zrazu nad našimi hlavami zjavilo lietadlo - slovenský vládny špeciál akoby chcel pristáť zrovna na lúke pred Katarínkou. Chvíľu sme ho ešte pozorovali ako kopíruje hornatý terén za veľkého dymenia jedného z motorov, sa nám stratil za horizontom.

Vyzeralo to tak, že s motorom nebolo niečo v poriadku. Potom sme rezkým krokom vyrazili okolo prameňa za kamarátmi. Asi po štvrt' hodine sme sa aj s nimi zvitáli. Bublina nám v krátkosti vyrozprával, že prípravy na túto slezinu začali už vo štvrtok. Šoko s Bublina pokosili okolie, urobili náter totemu, dovezli vodu, kotlinu, a základné potraviny. V piatok, že Mačeta a Černý-Kleky už riešili prístrešok proti slnku a prípadnej búrke, ale z veľkého bubáka bolo len pár kvapiek. Bublina s Matesom pripravili guláš z diviny. Odpoľudnia sa začali schádzať pozvaní kamaráti a kamarátky Kutáč, Šoko, Dufan, Piďo, Vierka, Pivčo a Milka, Mukino a Anka. V sobotu zrána bolo už rušno, Froschka varila fazuľovicu, doma prichystala mäso, pagáčky a oškvarky. Pitný režim zabezpečili Mačeta a Černý. Časom prichádzali kamaráti Šmrxo, Puško, Paplon Mydlo, Božka a Kristína, Kabela s Paničkou, Čierna vdova a Naďa, Anka. Trochu neskôr prišli Pupák, Pípec, Pišta, Šampon, Smrko a Ja (Lewis), Bubro s Darinkou neskôr ešte Johan so Žofkou a tiež kamaráti lesníci.

Na poslednú chvíľu dorazil zadýchaný Vlado z Večných vlkov a mohlo sa začať.

Bublina nás všetkých oficiálne privítal na tohtoročnom slnovrate, ktorí sa niesol v duchu stretnutia sa dobrých starých kamarátov od nás ako aj z emigrácie. Petrovci prijali gratulácie a večer sa už pri ohni niesol za zvuku gitár a spevu trampských piesní. Bubák nám znovu hrozil, že nás skropí, ale ako prišiel tak aj odišiel. Pár

kvapkami nás pokrstil ako farár novorodenca. A do rána bola dosť jasná obloha. Odchádzali sme zo Smrkom po polnoci a mali sme možnosť vidieť na oblohe začínajúce obdobie padania perzeidov - meteoritov.

V nedeľu isto iste kamarátov zobúdzať slnko. Bol veľmi horúci deň. Letného slnovratu na Katarínke sa zúčastnilo zhruba asi 60 kamarátov aj s kamarátkami, ktorí odišli ešte v piatok na vander do Tatier.

Vďaka a hlasné „vedia“, partia kamarátom za prípravu letného slnovratu

Bublinovi, Mačetovi a Černému.

Lewis

VAŽEC 2013

Príjemné s užitočným - užitočné s príjemným, alebo trampí v Skautskom tábore oddielu SEVERKA z Uherského Hradišťa. Na základe pretrvávajúceho viacročného dohovoru s kamarátom Buřim z TO. Černá řeka a kamarátkou Blankou z Uherského Hradišťa a prehlbujúceho sa kamarátstva, poďme ho však už iba ako „hrstka“ trampov z Trnavy podporiť. Tradične sa koná v tomto období skautský tábor oddielu Severka, ktorí

poriada skautský náčelník a tramp, za súčinnosti skautov pre deti, vlčatá i svetlušky, členov oddielu Severka z Uherského Hradišťa už 27. rok po sebe na nenormálne peknom fleku, na jednej z važeckých lúk na sútoku Mlyničnej a Soliskovej vody, vo vysokotatranskom podhorí, iba pár km od prameňisk Bieleho Váhu.

Predvoj z Trnavy do tábora vyrazil vlakom už vo štvrtok 18. júla pod Vysoké Tatry, kamarátka Froschka s predstavou, byť užitočnou a vďaka

svojmu nevšednému kulinárskemu umeniu byť nápomocnou pri každodennom kŕmení osadenstva tábora tri krát denne bola vo svojom živli a nech vedia čo jedia a ako sa pri Froschke majú dobre trnavskí trampí a najmä Bublina! Našla tam spriaznenú dušu s trampským menom Lady od potočiarov z Martina, ktorá s totožnou predstavou bola v tábore od jeho začiatku o desať dní skôr. Obidve slovenské kuchárky zaučala do tajov českej kuchyne Zdenka z Uherského Hradišťa. Devätnásť, poväčšine svetlušiek a vlčat, i s dospeláckym skautským vedením si ich kumšt, ústretovosť i patričnú dámsku zdvorilosť nevedeli vynachváliť.

Prvá časť trnavských trampov sa v utorok vybrala k prameňom do podhoria. Ich predstava bola, tak ako každoročne užiť si pobyt v tatranskej prírode, povyraziť si využitím pohostinstva poskytujúci priestor a zariadenie tábora. Išlo sa tak ako zvyčajne, odľahčene, skoro po masťniacky. Tábor poskytoval reálne zázemie stany s podsadami, kuchyňu s táborníckymi pomôckami a pieckami, sociálky v poľnom prevedení a naviac „típičko“ pre stretávanie a družné večery v prípade nepohody, teda všetko tak ako to má byť podľa Buřiho predstáv pri pobyte „detičiek“ v prírode v spojení so skautskými

zvyklosťami. Nechýbala ako každý rok vstupná brána so strážnou vežou, (veď okolo je plno medveďov a inej hávede, však Kabela predsa vie o tom svoje). Pre hygieny chtivých poľná sprcha i „bazén“ v zátoke i „hlbočiny“ v sútoku vôd. Toto všetko dohromady predstavuje takmer ideálne východisko / nástupisko k pobytu a túram za krásami našich maličkých veľhôr. Ale v deťmi opustenom tábore nemohol chýbať sám „veľký náčelník“ Bufi a prekvapenie v podobe rovera Mašinku. Pre dolniakov sa stal šokom a oni sa opäť raz utvrdili v tom, že sú stále iba greenhorni. Prvú idylickú noc v stanoch im dokonale narušil, pokles teploty z denných niečo cez 30° na slabých 4°- 6° nad ránom. A tak až ráno slniečko pred šiestou umožnilo návrat k normálnej telesnej prevádzky schopnej teplote čo bolo a ostalo jedným z tých príjemných počas celého vandru.

Znalý, sveta skúsený, vetrom, rodičmi, učiteľmi i majstrom v robote bičovaný tramp, VVV, rozumie sa Večný Vlk Vlado tomuto zisteniu predišiel tak, že ako opálený červenokožec si rozložil svoje nádobíčko, v „típičku“ zapálil ohník, ochutnal ohnivej vody a následne, pri tónoch Kabelovej gitary po celú noc veselo a nepríjemne chrápal. V stredu, predtým než ho zo závisťou spojenou s predchádzajúcou prebdenou nocou nasledovali Kutáč i „prišlý“ Majo zo štvancov, ktorý robil po jeho príchode vlakom spojku na tradičnom mieste

stretávania sa prichádzajúcich, v pôvodnom motoreste s priliehavým názvom Kriváň, kde sú trnavčania po tých piatich rokoch a prepitých peniazoch ako doma, mali prvú zahrievaciu túru za sebou, ktorá má prívlastok pivová. Išlo sa po trase Hrebienok, Bíliková chata, Rainerka, Zámkovského chata a keď už na cestu na Térinku pre všetky zastávky a pivo čas nezostal a zlé jazyky hovorili tam hore ani pivo nemali, tak na čo by sa tam trepali, bolo sa načim otočiť, absolvovať detto trasu dolu, s tým, že po pive pribudlo i v Smokovcoch a naspäť sa do „típička“ a Kutáč sa hneď podujal po celú noc prikladať tak ako sa „po indiánsky“ má. Bolo teplo, oheň praskal ale nedymil.

Vo štvrtok po skoršom budíčku zasa poďme ho trampí z Trnavy a okolia tento raz za splnením svojho hlavného predsavzatia užiť si a zdolať Kriváň nie však už spomínaný motorest s identickým názvom ale ten velikán nad Važcom. Počasie bolo príjemné ako má byť, ale neskoršie horko a horko. Jamské pleso bolo pre Kabelu s Kutáčom ostatnou oázou slasti, odtiaľ to bol pre nich už úmorný výstup. Kabelu dosiahol v Bufiho žargóne „Desiatový kameň“- balvan nad končiacim sa pásmom kosodreviny vo výške cca 1650 - 1700 m , kde vlčatá i svetlušky zvyčajne podesiatajú, pookrejú a idú ďalej, čo však on rázne odmietol, zdriemol si, „popolednoval“, a čakal na návrat ostatných. Kutáč strácal tempo za mladšími dotrmácal sa do výšky okolo 2100 m kde sa nad Krivánskym žľabom stretáva modrá a zelená značka, začína sa suťovisko, ozajstný výstup a pre mnohých galeje a tu to otočil. Vlado zo svorky Večných vlkov ako srnec či kamzík

ťažko povedať na ktorého sa viac ponáša, veď trampsy patrí k vlkom, bol o hodinku na vrchole Kriváňa, kde si polihoval, hovkal a, čakal na ostatných. Majo bol v naprostej pohode, psychicky podržal Slávku a spoločne v normálnom tempe dosiahli vrchol. Zostup bol viac menej pre všetkých pohodový, bez strát na zdraví i výstroji, niektorí síce s podlomeným sebavedomím, postretali sa na Bielom Váhu. Vybratie si bónusu v motoreste Kriváň malo navyše svoje čaro v tom, že zároveň uvádzaných členov výpravy na Kriváň tam dorazili a na pozvanie k spoločnému stolu prisadli Bart s Cvrčkom, Večer bol pri ohni veget, pri dopĺňaní sa tekutinami rôznej stupňovitosti za podmanivých tónov gitár to bol ozajstný relax. Celý deň bol tak všetkými príjemne užitý.

V piatok sa to začalo rozoberaním stanov, čiastočnou renováciou podsád a čakaním na príchod kamarátov, pracantov z Uherského Hradišťa. Okolo obeda prišli už ako klasika Čmeldo Bufiho syn s Miškou i pohodový študák Libor, z Prahy dorazil Monty, vhrnuli sa rukávy a hor sa do práce, výsledkom bola traktorová vlečka doplná naložená táborníckymi potrebami. V podvečer nás kamaráti z Hradišťa pozvali do, už pri Montym zmieňovanej, nimi obľúbenej hospody na Važeckej stanici.

Sobota a nedeľa však už naozaj naplnili predstavy o „užitočnosti“ Pokiaľ Smrko bol maximálne „užitočný“ aj tým, že nielen priniesol, ale na základe poverenia „starejších“ uvaril z niekoľkých kíľ diviny v kotline riadnu dvojdňovú dávku gulášu. Ostatní boli užitoční tým, že sa postupne spratali vybavenosť tábora, prišlo i na

likvidáciu poľných latrín, pridali sa Kabela a do tajov likvidácie a hádzania kameňov do špliechajúcich jám zasvätili i kamaráta Barta. Postupne ľahla“ nielen montovaná kuchyňa jedáleň v podobe veľkopriestorového stanu, sprchareň i prvky, ktoré robia tábor skautským, brána s vežou, stožiar, ohrada vytyčujúca priestor tábora i športoviska. Počas dňa sa traktor s vlečkou dvakrát otočil k uskladneniu do važeckého družstva. Večer bol „viac ako príjemný“, rozlúčkový, nostalgický, Bufi i Kabela sa prekonávali v muzicírovaní.

V nedeľu na Vladov smútok padlo za vlast' ako ostatné i „típičko“. Najprv ho však bolo treba odtiaľ vyduriť. Dorazil sa guláš i pivo. Po poďakovaní a prevzatí si pamiatkových listov od Bufiho spolu s jeho prianím všetkého dobrého a prídalom jeho tiež „osobnej“ slivovice pre kamarátov z Trnavy sa následne s ostatnou vlečkou opustilo táborisko. Okrem toho, že sa v ňom nepodarilo postaviť trávu, zostalo tak, po trampsy ako nedotknuté a pripravené zasa o rok privítať v tábore pripravenom skautmi na čele s Bufim vlčatá i svetlušky a na jeho záver určite i trnavských a iných trampsých dobrovoľníkov a kamarátov, ktorí budú chcieť byť v príjemnom prostredí i užitočnými. Kamarátovi Bufimu držíme palce a zalamujeme palec, našim hradištským spoluúčastníkom, kamarátom a skautom želáme modrú oblohu a suché chodníky.

Ahoj Kutáč (redakčne krátené)

16. 3. 2014

Kamarát, kamarátka!

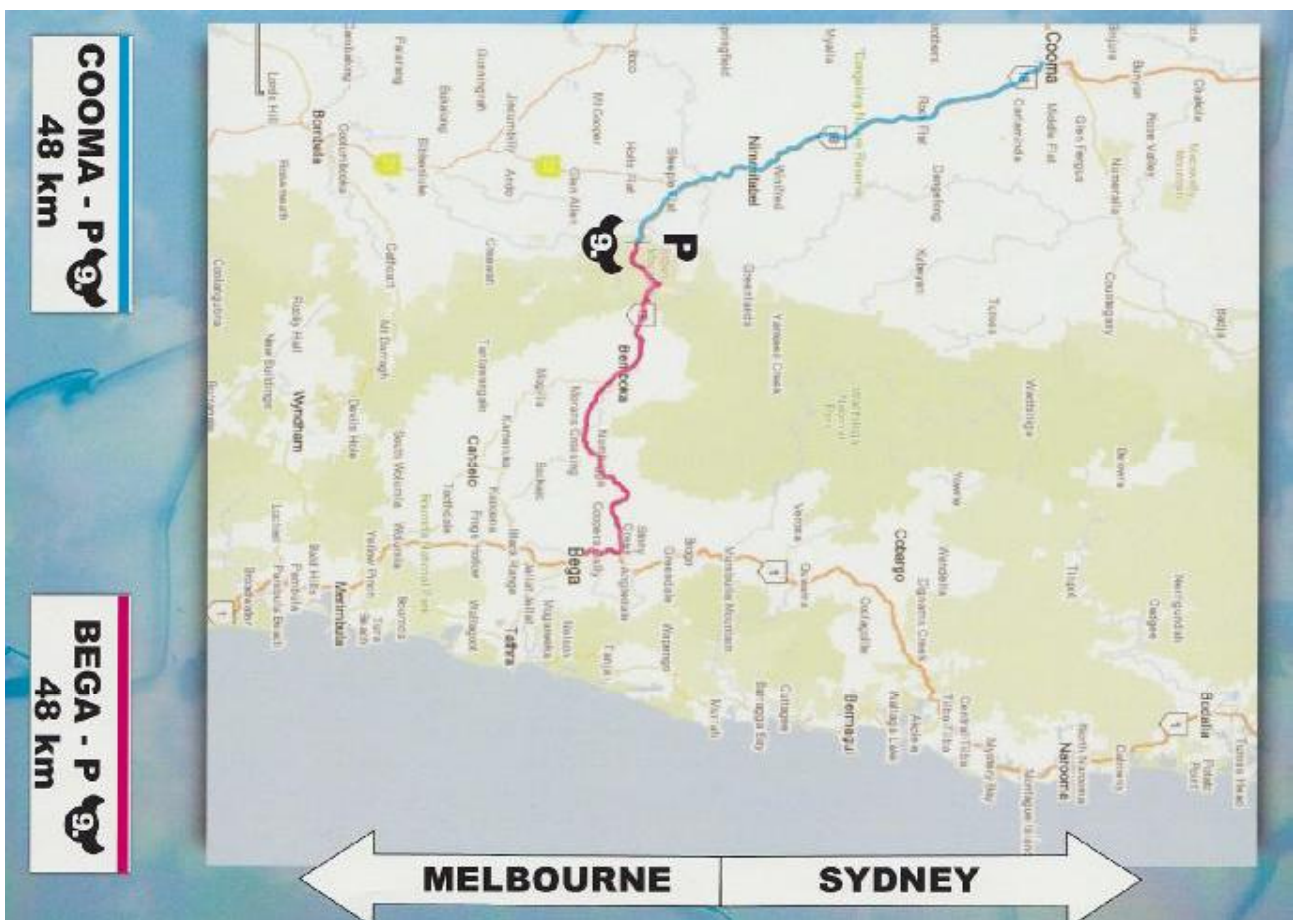
Pozývame Teba a Tvoju osadu na 9. celosvetový potlach,
ktorý sa uskutoční 16. 3. 2014
na Bombala River v N.S.W. - Austrália.
Slávnostný oheň vzplanie o 19 hod.

Na stretnutie sa tešia kamaráti z Austrálie.

Motto:

Dnes oheň výročný zapáľte prosím vás, nech zblkne v každom tramskom srdci vôkol nás a plameň sily, krásy, lásky a pravdy v spomienkach na najbližších nech horí navždy. Tak dvíhaj tramskú vlajku na stožiar.

ã Vydalo: Regionálne tramské združenie – Pezinok pre vnútornú potrebu združenia.

Na tvorbe tohto čísla spolupracovali kamaráti : Gula, Rendy, Lewis, Tony Lovec, Bublina, Džipo a ďalší.

Predpokladaná uzávierka budúceho čísla 20.11.2013.

kontakt: www.rtzpezinok.tym.sk, www.malokarpatskyobcasnik.tym.sk email: malokarpat.obcasnik@gmail.com